

До основних ознак юридичної практики відносяться професіоналізм; конфлікт (зіткнення протилежних сторін); гласність [2]. До особливостей юридичної практики відносять те, що вона завжди породжує відповідні юридичні наслідки. Особливості юридичної практики вказують на те, що вона займає відповідно самостійне місце у правовій системі суспільства та відіграє значну роль у механізмі правового регулювання суспільних відносин.

Тобто, можна зробити висновок, що наша держава має цілу низку проблем щодо практики юристів, а зокрема і юридичної освіти студентів, як майбутніх професіоналів у правовій галузі.

Отже, підсумовуючи вище зазначене, можна сказати, коли в Україні почне розвиватися нова правова культура, тоді ж почне формуватися в Україні прогресивний правопорядок європейського типу.

Література

1. Гусарев С. Д. Юридична деонтологія (Основи юридичної діяльності): Навч. посіб. / С. Д. Гусарев, О. Д. Тихомиров . – К.: Знання, 2005. – 655 с.
2. Селіванов В. Проблема методологічної обґрунтованості вітчизняного правознавства та юридичної практики / В. Селіванов // Право України. – 1999. – № 1. – С. 20 – 27.
3. Скакун О. Ф. Юридична деонтологія / О. Ф. Скакун. – Харків: Еспада, 2008. – 400 с.

УДК 001.3: 340 (043.2)

Зінюк К. А., студентка,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Головка С. Г., к.і.н., доцент

ПРІОРИТЕТНІ ЗАВДАННЯ СУЧАСНОЇ ВІТЧИЗНЯНОЇ ЮРИДИЧНОЇ НАУКИ

Становлення і розвиток України як суверенної демократичної, соціальної, правової держави, формування громадянського суспільства є вимогою сьогодення. Значна роль у цьому процесі належить юридичній науці. Головне її призначення полягає у дослідженні державно-правових проблем і виробленні пропозицій з удосконалення правового регулювання суспільних відносин. Об'єктивною необхідністю в сучасному суспільстві є захист прав і свобод особи [1].

Процес становлення і розвитку сучасної вітчизняної юридичної науки є тривалим та неоднозначним. Це зумовлено складним характером державно-

правового будівництва в Україні, особливостями суспільно-політичного устрою на тому чи іншому етапі розвитку.

Якісно новий етап розвитку юридичної науки настає з проголошенням незалежності України. Юридична наука зазнала змін внаслідок переходу від тоталітарної системи до пріоритету загальноновизнаних норм міжнародного права над власною системою законодавства.

Зміни в усіх сферах соціального життя здійснюються державою та суспільством шляхом правового регулювання суспільних відносин. Такі складні завдання неможливо розв'язати без піднесення ролі правової науки, активізації процесу підвищення якості та ефективності юридичних досліджень.

Отже, перед юридичною наукою постають наступні пріоритетні завдання, а саме: розвиток і поглиблення розуміння державо-правових явищ і прогнозування майбутнього; розроблення рекомендацій для влади щодо створення і застосування нових законів і проведення юридичної політики в державі; підвищення правової культури населення через проведення заходів освітнього, інформаційного, організаційного характеру тощо [2].

Важливе місце у здійсненні завдань правового характеру відводиться теоретичним наукам, особливо теорії держави і права [1]. Вона покликана розробляти сучасні методологічні підходи до аналізу явищ державно-правового характеру.

В Україні актуальними на сьогодні є реформи виборчого законодавства та адміністративно-територіального устрою. І вирішити такі проблеми покликана теж юридична наука. Актуальними є проблеми становлення та розвитку сучасної правової системи України, вдосконалення законодавства на демократичних засадах, осмислення і застосування прецедентного права. До цього спонукають рішення Європейського суду з прав людини.

Конституційне право має визначитися з правовою природою і юридичною силою рішень Конституційного Суду України. Головними напрямками розвитку науки конституційного права залишається вирішення проблем втілення принципу верховенства права; реалізації конституційних принципів щодо визнання людини найвищою соціальною цінністю, народного суверенітету, поділу влади тощо. З огляду на це, юридична наука повинна визначити параметри державної влади, місцевого самоврядування, розробити пропозиції щодо ефективних механізмів взаємодії владних структур.

Зміст правової науки збагачується актуальною проблематикою, над якою працюють вчені-юристи науково-дослідних установ і вищих юридичних навчальних закладів.

Складним і актуальним є питання про законність у взаємозв'язку з соціальними процесами, розвитком демократії та забезпеченням

конституційних прав людини. Законність визначається як багатоаспектна категорія, яка торкається інформаційної, контрольної, правоохоронної та інших функцій правової системи, а також таких складних проблем внутрішньої політики, як економічна, інформаційна та екологічна безпека.

Завдяки теоретичному опануванню питання державотворчого процесу формуються нові знання про співвідношення права і моралі, політики й ідеології державотворення. Вчені-юристи вважають, що без розвитку правової ідеології, виховання патріотизму, захисту суспільної моралі досягти успіху у державотворенні і правотворенні неможливо.

Отже, упорядкування правової системи держави спонукає науковців приділяти більше уваги питанням систематизації нормативно-правових актів України. Правознавці мають відповідальніше і більш ґрунтовно впливати на розробку концепцій законодавчих актів, науково супроводжувати їх прийняття.

Література

1. Скакун О. Ф. Теорія держави і права: Підручник/ О. Ф. Скакун. – Харків: Консум, 2006. – 656 с.

2. Тацій В. Українська держава і право на початку ХХІ століття / В. Тацій // Право України . – 2010. – № 1. – С. 615.

УДК 340.132.6(043.2)

Кенц Р. І., студент,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Калужний Р. А., д.ю.н., професор

ПРАВАЗАСТОСОВЧА ДІЯЛЬНІСТЬ, ЯК ВИД ПОДОЛАННЯ ПРОГАЛИН У ПРАВІ ТА ЗАКОНОДАВСТВІ

Норми права, спрямовуючи свою дію на регулювання певних суспільних відносин, деколи абстрактно та поверхнево охоплюють їх, що породжує прогалини, колізії та інші негативні правові явища. Реальні суспільні відносини мають конкретний характер та ряд специфічних, індивідуальних особливостей. Тому не завжди впровадження того чи іншого нормативно-правового акту в реальні суспільні відносини забезпечує їх повне правове регулювання. Складність усвідомлення та аналізу усіх процесів, що відбуваються у суспільстві, а також їх постійна мінливість природно зумовлює виникнення такого негативного правового явища, як прогалини в праві та законі.